

og det er navnlig kommet fra den Side, om jeg saa maa sige, de mere lærde Folk. Det One er det, at dette Lovforslag skulde modarbejdes og forkastes af Omhu for Befolkningen. Man nærer her i Landet en saa stor Omhu for Befolkningen, at man vil forbyde den at handle efter sin Overbevisning og henvende sig til de Folk, som den har Tro og Tillid til, baade kunne og ville hjælpe, men det tror jeg rigtigt nok, er en temmelig stor Omhu. Dernæst siger det ærede Medlem ogsaa, at Lovforslaget er imod Lægerne; ja, det veed jeg ikke, hvad det er, jeg tror det ikke. Jeg tror, at Folk nu ere komne faauidt i Oplysning, at de, spændt de henvende sig til Andre om Raad, først ville forsøge, om de virkelige Læger kunne kurerer dem, men jeg tror, man tør sige det rent ud, at der virkelig er Sygdomme, som Lægerne ikke kunne kurerer. Jeg har oplevet noget Saadant, jeg skal ikke fremstille det her Altsammen, men jeg vil i Korthed sige, at en Mand havde brugt alle Læger fra hans Omegn, derefter kom han paa Sygehuset, bagefter søgte han en Sompopath, derefter blev han indlagt paa Kjøbenhavns Kommunehospital, hvorfra han blev udskrevet som uegelbredelig, og saa kom han til en klog Kone, for at bruge den Bencævnelse, som det ærede Medlem betoneer saa stærkt, og hun kurerede ham paa mindre end 14 Dage trods det, at Lægestanden ikke havde kunnet gjøre det, det er sandt. Jeg tror derfor ikke, det kan nytte, at enten det ærede Medlem eller Andre her fortæller os, at det er unødvendigt eller urigtigt at vedtage en saadan Lov. Jeg tror, at denne Reform er ligesaa nødvendig og vil blive modtagen med ligesaa stor Begeistring af Befolkningen som mange andre, jeg skal f. Ex. nævne de to Sager, vi sist havde for her i Thinget. Den Sag, vi her have for, er Noget, Folk kunne forstaa. Er der en Mand, som virkelig har vist, at han kan virke Noget i lægefærdig Retning, og som har kureret flere, forekommer det mig virkelig, at det vilde være urimeligt og ubilligt, om man ikke havde Lov til at henvende sig til en saadan Mand for at faae Hjælp, naar man havde søgt forgjæves alle andre Steder, ja, det vilde være umenneskeligt, synes jeg, om man ikke skulde have Lov dertil. Spørleses vil det stemme med en god Moral, om jeg saa maa sige, at Folk ikke maa søge Hjælp, hvor de kunne faae den, naar de have søgt forgjæves alle andre Steder? Det kan virkelig ikke stemme dermed. Jeg ventur imidlertid ligesaa lidt, at dette Lovforslag skal blive fremmet som alle andre. Den høitærede Justitsminister har jo sagt, at han vilde være imod det, navnlig naar det skal blive saaledes, at det faar nogen Betydning. Som det var, mente Ministeren ikke, at det vilde faae Betydning, og saa kunde han nok gaa ind paa det, men naar det skulde have nogen Betydning, vilde han være imod det. Man kan altsaa ikke vente, at der vil blive fremmet noget

Mere paa dette Omraade end paa noget andet, men det kan ikke afholde os fra at støtte den Sag, som vi toer er gavnlig. Som sagt, det er ikke nogen ny Lænte; ikke nogen ny Sag, den har været til Behandling før, og jeg har, faauidt jeg erindrer, to Gange været med til at indbringe privat Forslag derom, men det er endnu aldrig lykkedes at føre Sagen igennem. Vi faar jo nu at se, om det vil lykkes denne Gang. Jeg kan altsaa ikke Andet end sympathisere med den Lænte, som Forslagsstillerne have fremsat, nemlig at Lægevirkfomheden maa gøres mere fri. Det er heller ikke min Mening at støtte de Uuelige, eller at man skulde give en saadan Frihed, at Alle og Enhver, som slet Intet forstod, kunde give sig til at være Læger, men jeg tror nok, at der vilde være en Regulator derfor i Befolkningen selv. Den vilde vistnok vide at regulere det, idet den ikke vilde henvende sig til Andre end til dem, som den virkelig havde Tillid til. Den Omhu for Befolkningen, at den ikke maa søge Hjælp, hos hvem den vil, naar den tror, det er rigtigt, er for stor. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om det virkelig skulde være i Befolkningens Interesse, jeg tror snarere, at det er af Interesse til en anden Side, at man holder saa meget paa, at der ikke maa gives mere Frihed paa dette Omraade. Det kom ogsaa frem fra det ærede Medlem, da han sagde, at vi vilde skade Lægerne ved dette Forslag, men jeg tror ikke, at Lægerne vilde lide Stkaar ved en saadan Lov. De virkelig dygtige Læger vilde lige suldt faae All, hvad de kunde bestille, forsaavidt der var Trang til dem. Det vilde kun være i de Tilfælde, hvor Folk for-gjæves havde søgt Lægehjælp, at de vilde ty til Andre, det vil sige, naar Livet hang i en Silke-traad. Det Tilfælde, jeg før sigtede til, var af en saadan Bestaafenhed, thi det var kun i det yderste Nødtilfælde, at Manden søgte til En, der ikke var Læge, og blev hjulpet. Naar man selv har oplevet et saadant Tilfælde, kan man ikke blive fri for at tro derpaa, uden at det derfor kan kaldes Overtro. Det er ikke Overtro at tro paa, hvad man selv ser med egne Øine; det, som det ærede Medlem sigtede til, Hørefun-ster og at læse og bede, tror jeg ikke, hjælper Noget. Det er imidlertid meget muligt, at det kunde blive vanskeligt overfor den høitærede Jus-titsminister at konstatere saadanne Tilfælde, som skulde være et gyldigt Bevis for, at Ved-kommende burde have en saadan Tilladelse. Den høitærede Justitsminister vil naturligvis have, at hans Sagfærdige, Lægerne, skulle være de, der skulde affige en saadan Dom, om Ansøgeren virkelig havde den Duellighed, som kunde kræves for at give en saadan Tilladelse, men det er meget muligt, at Lægerne slet ikke havde Kjenndskab til den Praxis, vedkommende havde udført, og hvorpaa han skulde støtte sit